

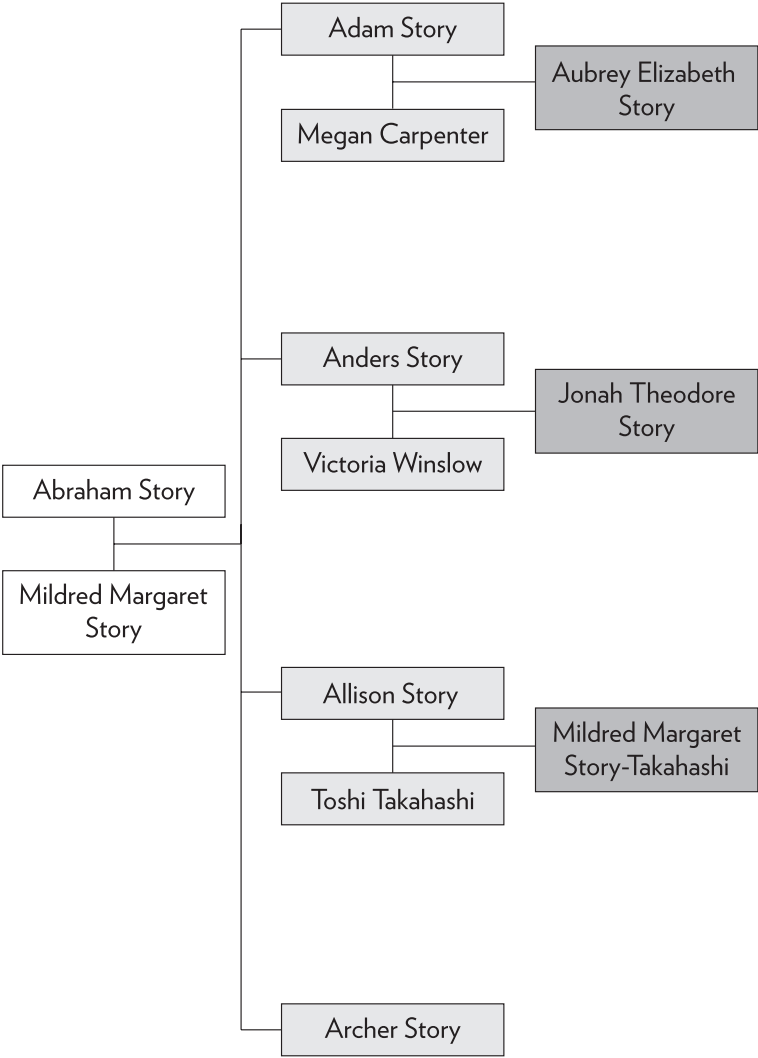
KAREN M. McMANUS

KUZENLER

Çeviren
Aslı Dağlı

Lynne için

STORY SOYAĞACI

BÖLÜM BİR

MILLY

Akşam yemeğine yine geç kalmıştım ama bu defa benim suçum değildi. Erbilmişin teki beni yolumdan alıkoymuştu.

“Mildred mi? Tam bir büyükanne ismi. Hem de *havalı* bir büyükanne ismi bile değil.” Bunu tam bir zekâ küpü olduğunu düşünür gibi söyledi. Sanki on yedi yıldır kimse adımın rağbet gören bir klasik olmadığını fark etmemiş gibi. Hâliyle bu toplumsal açıklamayı dile getirmek saçlarını inek yalamış gibi geriye yapıştırmış, serçeparmağı yüzüğü takan bir Wall Street yatırım bankacısına kalmıştı.

Maden suyumun köpüklerini höpürdettim. “Aslına bakarsan bana anneannemin ismini vermişler,” dedim.

Yağmurlu bir nisan akşamı saat altıda, şehir merkezindeki bir et lokantasındaydım ve indirimli içki saati kalabalığına karışmak için elimden geleni yapıyordum. Bu, arada sırada arkadaşlarımla oynadığımız bir oyundu: Kapıda kimlik kontrolüne takılmamak için restoran barlara giderdik. En sade elbiselerimizi giyer, bolca makyaj yapardık. Limon dilimli maden suyu sipariş eder –“küçük bardakta lütfen, henüz o kadar susamadım”– ve

tek dikişte dibini görürdük. Sonra da birilerinin bize içki ısmarlamayı teklif etmesini beklerdik.

Biri muhakkak yapardı.

Serçeparmak Yüzüklü gülümsediğinde loş ışıktaki neredeyse parlayan dişlerini gözler önüne serdi. Diş beyazlatma tedavisini çok ciddiye alıyor olmalıydı. “Hoşuma gitti. Böylesine güzel, genç bir kadın için ne tezat ama!” Bana biraz daha yanaşmasıyla ağır bir erkek parfümünün baş ağrıtırıcı kokusu burun deliklerimi doldurdu. “Çok enteresan bir tipin var. Nerelisin?”

Öf. Bu kimi zaman maruz kaldığım *Sen nesen?* sorusundan açık ara daha iyiydi ama hâlâ iğrençti. “New York,” dedim üstüne basa basa. “Sen?”

“Onu sormadım. Aslen nerelisin?” diyerek sorusuna açıklık getirdi. Buraya kadardı. Artık kabak tadı vermişti.

“New York,” diye tekrarladım ve taburemden kalktım. Ben kalkmaya niyetlenene kadar benimle konuşmaması iyi olmuştu çünkü akşam yemeğinden önce bir kokteyl yuvarlamak en parlak fikirlerimden biri değildi. Mekânın diğer ucundaki arkadaşım Chloe’yle göz göze gelip ona el salladım ama oradan sıvışmama fırsat kalmadan Serçeparmak Yüzüklü kadehini benimkine doğru eğdi. “Sana içtiğinden bir tane daha ısmarlayabilir miyim?”

“Hayır, teşekkür ederim. Biriyle buluşacağım.”

Kaşlarını çatarak geriye çekildi. Hem de *ne* çatmak! Sanki botoks yaptırma zamanını kaçırmış gibi. Ayrıca yanaklarında yol yol çizgiler ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar vardı. Tüm bunlar bir numara olmasaydı da gerçekten üniversite öğrencisi olsaydım bile bana asılmak için fazla yaşlıydı. “O hâlde zamanımı neden boşa harcıyorsun?” diye homurdandı. Bakışları daha şimdiden omzumun üstünden aşıyordu.

Chloe’nin dediğine göre, indirimli içki saatini seviyordu çünkü okullu oğlanları toy buluyordu. Haklılık payı yok değildi. Ne var ki zamanla ne kadar çirkinleşebileceklerini hiç öğrenmememizin daha iyi olacağını düşünürdüm bazen.

Limon dilimini bardağımdan çıkarıp sıktım. Aslında doğ-

rudan gözüne nişan almamıştım ama fışkıran limon sularının yalnızca yakasına geldiğini gördüğümde yine de biraz hayal kırıklığına uğradım. Limon dilimini içine attığım kadehi bara bırakırken, “Pardon,” dedim tatlılıkla. “Normalde hiç zahmet etmezdim. Ama içerisi çok karanlık. Yanıma ilk geldiğinde seni babam sandım.”

Sanki bu mümkün olabilirmiş gibi. Benim babam çok daha yakışıklıydı ve ayrıca sapığın teki değildi. Serçeparmak Yüzlüklü’nün ağzı bir karış açık kaldı ama cevap vermesine fırsat vermeden yanından rüzgâr gibi geçip kapıdan çıktım.

Gideceğim restoran yolun hemen karşısındaydı. Kapıdan girdiğimde garson gülümsedi. “Size yardımcı olabilir miyim?”

“Akşam yemeğinde biriyle buluşacağım? Allison?”

Kadının bakışları önündeki deftere kaydı ve gözlerinin arasında incecik bir çizgi belirdi. “Bahsettiğiniz isimde bir rezervasyon göremiyorum...”

“Story-Takahashi?” diye denedim. Annemle babam alışılmadık derecede dostça boşanmışlardı. Öyle ki Şekil A’da her iki soyadını birden kullanmaya devam eden annemi görebilirdiniz. “Ama *senin* soyadın hâlâ bu,” demişti dört yıl önce boşanma davası sonuçlandığında. “Ayrıca ben de buna çok alıştım.”

Garsonun gözlerinin arasındaki çizgi derinleşti. “Bu isimde bir rezervasyon da göremiyorum.”

“O hâlde sadece Story?” diye denedim. “Hani kitaplardaki gibi?”

Kaşları düzeldi. “Ah! Evet, işte burada. Sizi şu tarafa alayım.”

İki menü kaptı ve beni beyaz örtülü masaların arasından geçirerek en köşedeki bölmeye götürdü. Bölmenin yanındaki duvar ayna kaplıydı ve masada beyaz şarabını yudumlamakta olan kadın aynadaki yansımasına çaktırmadan bakarak koyu renkli topuzundan çıkan ve yalnızca kendisinin görebildiği saçakları düzeltiyordu.

* (İng.) Hikâye -*yh*

Garson büyük boy menüleri önümüze koyarken kadının karşısına kuruldum. “Bu akşam Story mi oldun?” diye sordum.

Annem cevap vermek için garsonun yanımdan ayrılmasını bekledi. “Adımı tekrar tekrar söyleyecek modda değildim,” dedi iç çekerek. Tek kaşımı kaldırdım. Annem babamın Japonca soyadını nasıl heceleyeceğini ya da telaffuz edeceğini kestiremiyormuş gibi yapanların ağzının payını vermekten genellikle çekinmezdi.

“Neden?” diye sordum bana anlatmayacağını bile bile. İlk önce üstesinden gelinmesi gereken birden fazla Milly eleştirme seviyesi vardı.

Bileğindeki bir düzine altın incik boncuğu şıngırdatarak kadehini masaya bıraktı. Annem bir mücevher şirketinin halkla ilişkilerden sorumlu başkan yardımcısıydı ve bu sezonun olmazsa olmazlarını takmak işinin iyi yanlarından biriydi. Beni tepeden tırnağa süzerek normalden daha ağır olan makyajıma ve daracık lacivert elbiseme göz gezdirdi. “Böyle iki dirhem bir çekirdek nereden geliyorsun?”

Yolun karşısındaki bardan. “Chloe’yle galeride işimiz vardı,” diye yalan söyledim. Chloe’nin annesinin şehrin yukarısında bir sanat galerisi vardı ve arkadaşlarımız orada bolca zaman geçirirdi. Güya.

Annem kadehini tekrar eline aldı. Bakışlarını aynaya kaydırıp saçını düzelterek şarabını yudumladı. Saçlarını saldığında koyu renkli dalgalar hâlinde dökülürlerdi ama kafama kakmaya bayıldığı üzere hamilelik ipek gibi saçlarını keçeletmişti. Bunun için beni asla affetmediğinden adım gibi emindim. “Finnel-rine çalıştığını sanıyordum.”

“Çalışıyordum. Çıkmadan önce.”

Kadehi tutan parmaklarının eklemelerinin bembeyaz kesildiğini görünce beklemeye geçtim. *Milly, üçüncü sınıfı B’den daha düşük bir notla bitiremezsin. Vasatlığın eşiğindesin. Baban ve ben böylesi bir fırsatı heba edemeyeceğin kadar çok yatırım yaptık.*

Müziğe biraz yatkınlığım olsaydı annemin en sevdiği uyarının şerefine Vasatlığın Eşiği diye bir grup kurardım. Üç yıldır bu

konuşmanın farklı versiyonlarını dinliyordum. Prescott Akademisi seri üretime geçmiş bir mavi kan fabrikası misali Sarmaşık Ligi öğrencisi basıyordu ve en başından beri sınıfımın başarı sıralamasının sonlarında yer almam annemin içine dert oluyordu.

Ne var ki nutuk çekmeye girişmedi. Onun yerine uzanıp boş-taki eliyle benimkini okşadı. Acemi bir kuklacının oynattığı kuk-lanın tekiymiş gibi sertçe. “Çok güzel görünüyorsun.”

Ânında savunmaya geçtim. Annemin benimle akşam yeme-ğinde buluşmak istemesi zaten yeterince tuhaftı fakat bana asla *iltifat* etmezdi... veya dokunmazdı. Aniden tüm bunlar duyma-mayı yeğleyeceğim bir haber vermek için annem tarafından ha-zırlanmış bir dümen gibi geldi. “Hasta mısın?” dedim pat diye. “Yoksa babama mı bir şey oldu?”

Gözlerini kırıştırtıp elini çekti. “Ne? Hayır! Bunu sormak ne-reden aklına geldi?”

“O hâlde neden...” Gülümseyen bir garsonun masamıza gel-lip gümüş bir sürahidenden bardaklarımıza su doldurmaya başla-ması üzerine sustum.

“Hanımlar bu akşam nasıllar acaba? Size spesiyallerimizden bahsedebilir miyim?”

Garson spesiyalleri bir çırpıda sıralarken menümün üstünden ürkek gözlerle annemi süzdüm. Kesinlikle gergindi, neredeyse boşalmış olan şarap kadehini hâlâ sımsıkı tutuyordu fakat ona baktıkça kötü bir haber vereceğini sanmakla yanıldığımı fark et-tim. Koyu mavi gözleri parlaktı ve dudaklarının köşeleri *hemen hemen* yukarı kıvrıktı. Bir beklenti içindeydi ama herhangi bir çe-kincesi yoktu. Sihirli bir değnek değmişçesine A artıyla Prescott Akademisi’nde son sınıfa geçmem dışında annemi neyin mutlu edeceğini hayal etmeye çalıştım.

Para. Yalnızca para olabilirdi. Annemin hayatı para etrafında dönerdi – daha doğrusu yeterince para olmaması etrafında. An-nem de babam da iyi işlerde çalışıyordu ve yeniden evlenmiş ol-masına rağmen babam çocuk nafakası konusunda gayet cömert davranırdı. Yeni eşi Surya maddi meseleler de dahil olmak üze-

re her açıdan cadı üvey anne tanımının taban tabana zıddıydı. Babamın aydan aya gönderdiği yüklü çekler yüzünden anneme asla kin duymamıştı.

Ne var ki Manhattan'da geçinmeye çalışıyorsanız *iyi* yeterli olmazdı. Üstelik annemin çocukluğu ve gençliği refah içinde geçmişti.

İşyerinde terfi aldı, diye düşündüm. Böyle olmalıydı. Bu bana harıl harıl çalışarak buralara geldiğini hatırlatıp lafı benim her konuda daha sıkı çalışmam gerektiğine getireceği kısım dışında harika bir haberdı.

“Ben tavuklu Sezar salata alayım. Ançüez olmasın, sos yanında gelsin,” dedi annem menüü doğru düzgün bakmadığı garsona uzatırken. “Ve bir kadeh daha Langlois-Chateau, lütfen.”

“Çok güzel bir seçim. Peki siz, genç hanım?”

“Kemikli pirzola, az orta pişsin. Yanında da jumbo boy fırında patates,” dedim. Başıma ne geleceğini kestiremesem de en azından güzel bir yemek yiyebilirdim.

Garson yanımdan ayrıldığında annem şarap kadehini kafasına dikti. Bense suyum yudumladım. Barda içtiğim maden suyundan ötürü idrar torbam zaten doluydu ve tam lavaboya gitmek için masadan kalkacaktım ki annem, “Bugün çok ilginç bir mektup aldım,” dedi.

Demek ki mesele *buydu*. “Öyle mi?” Bekledim ama devamını getirmeyince, “Kimmiş?” diye sordum.

“Kimdenmiş,” diye düzeltti istemsizce. Parmaklarını kadehinin kaidesinde gezdirirken dudakları biraz daha yukarı kıvrıldı. “Büyükannden.”

Gözlerimi kırıştırtarak ona baktım. “Baba’dan mı?” Bu meseleyi neden böylesine abarttığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Esasen büyükanmem annemle pek sık irtibat kurmazdı ama ona yazması eşi benzeri görülmemiş şey de değildi. Baba okuduğu makaleleri ilgilenebileceğini düşündüğü kişilere göndermekten hoşlanan insanlardandı ve boşanmadan sonra bile anneme makaleler göndermeye devam etmişti.

“Hayır. Diğer büyükannenden.”

“Ne?” Şimdi kafam gerçekten karışmıştı. “Bahsettiğin mektubu – Mildred mi göndermiş?”

Anneanneme taktığım bir lakap yoktu. Benim nazarımda o bir Anane, Nene ya da Nine değildi çünkü onunla hiç tanışmamıştım.

“Aynen öyle.” Garson annemin şarabıyla geri döndü ve annem kadehinden uzun, tatmin edici bir yudum aldı. Az önce söylediğini idrak etmekte zorlandığımdan sessizce oturdum. Anneannemin çocukluğumda önemli bir yeri vardı ama gerçek bir insandansa tam bir masal kahramanıydı: Bilmemkaçıncı nesilden büyükbabası *Mayflower*’la* Amerika’ya gelen Abraham Story’nin zengin duluydu. Atalarım tarih kitaplarından çok daha enteresandı: Balina avcılığıyla servet kazanmış, servetin çoğunu demiryolu hisselerine yatırarak kaybetmiş, ellerinde avuçlarında kalanla da Massachusetts açıklarındaki küçük, boktan bir adada gayrimenkul satın almışlardı.

Martı Yuvası Adası, Abraham Story tarafından bugün olduğu şeye dönüştürülene kadar sanatçılarla hippilerin mesken tuttuğu, adı pek duyulmamış bir cennetti: Zengin ve az ünlü kişilerin doğaya döner gibi yapmak için uçuk meblağlar ödediği bir yer.

Annem ve üç erkek kardeşi Yabansümbülü Konağı adında, denize nazır, koskoca bir evde sanki Martı Yuvası Adası’nın prenses ve prensleriymiş gibi at binerek ve smokin giyilen partilere katılarak büyümüşlerdi. Dairemizdeki şömine rafında annesiyle babasının tatil köyünde her yıl verdiği Yaza Merhaba Balosu’na giden on sekiz yaşındaki annemin limuzinden inerken çekilmiş bir fotoğrafı duruyordu. Saçı tepeden toplanmıştı ve üzerinde beyaz bir balo elbisesi, boynundaysa damla şeklinde muhteşem bir elmas gerdanlık vardı. Mildred bu kolyeyi anneme on yedinci doğum gününde hediye etmişti ve eskiden on yedi yaşına bastığımda annemin o kolyeyi bana vereceğini sanırdım.

* 1620 yılında İngiltere’den kaçanları Amerika’ya ulaştıran gemidir. Bu geminin yolcuları sonradan bugünkü ABD’nin çekirdeğini oluşturmuşlardır. –çn

Tabii ki öyle bir şey olmadı. O kolyeyi kendisi de hiç takmasa bile.

Annem lise son sınıftayken dedem ölmüştü. İki yıl sonra Mildred tüm çocuklarını evlatlıktan reddetmişti. Annemi ve erkek kardeşlerini bebekliklerinden beri tanıyan Donald Camden adındaki avukatı aracılığıyla Noel'den iki hafta önce gönderdiği tek cümlelik mektup dışında hiçbir açıklama yapmaksızın onlara mali ve şahsi desteğini kesmişti:

Ne yaptığınızı biliyorsunuz.

Annem Mildred'in neyi kastettiğine dair en ufak bir fikri olmadığında diretir dururdu. "Sanırım dördümüz de... bencilce davrandık," demişti bir keresinde. "O zamanlar hepimiz üniversitedeydik ve yeni bir hayata atılıyorduk. Beybabam öldükten sonra hanımannem yalnız kaldı. Onu ziyaret etmemiz için bize yalvarırdı. Ama gitmek istemedik." Annesiyle babasına tıpkı Viktorya dönemi romanlarındaki kahramanlar gibi *Beybaba* ve *Hanımmanne* derdi. "O yıl hiçbirimiz Şükran Günü'nde eve dönmedik. Hepimizin farklı planları vardı. Hanımannem öfkeden köpürmüştü ama..." Hikâyenin burasından sonra annemin suratına hep düşünceli, dalgın bir ifade yerleşirdi. "İncir çekirdeğini doldurmayacak bir şeydi. Bağışlanmayacak şey değildi."

Eğer Abraham Story annem ve erkek kardeşleri için eğitim fonu kurmamış olsaydı üniversiteden bile mezun olamayabilirdi. Ne var ki mezun olduklarında tek başlarına kalmışlardı. Başlangıçta sürekli Mildred'le irtibat kurmaya çalışmışlardı. Sonra Donald Camden'ın paçasına yapışmışlardı ama adamın tek yanıtı, Mildred'in kararını vurgulayan bir e-posta göndermek olmuştu. Düğün davetiyelerini postalamış, çocukları doğduğunda haber göndermişlerdi. Hatta sırayla anneannemin hâlâ yaşamakta olduğu Martı Yuvası Adası'na bile gitmişlerdi ama anneleri ne onları görmeyi ne de onlarla konuşmayı kabul etmişti. Eskiden tepeden tırnağa elmaslarla ve kürklerle kuşanmış hâlde vals adımlarıyla dairemize girdiğini ve beni, yani adaşını görmeye geldiğini hayal ederdim. Beni bir oyuncakçıya götür, ne

istersem alır, sonra da annemle babama götürmem için elime bir para çuvalı tutuştururdu.

Annemin de aynı hayali kurduğundan emindim. Yoksa yirmi birinci yüzyılda dünyaya gelmiş bir kıza neden Mildred adını koysundu ki? Ne var ki anneannem, Donald Camden'ın yardımıyla, istisnasız her defasında çocuklarının önüne duvar örmüştü. Onlar da en nihayetinde pes etmişlerdi.

Annemin beklenti dolu gözlerle bana baktığını görünce cevap beklediğini anladım. "Mildred'den bir mektup aldın, öyle mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı ve yanıt vermeden önce boğazını temizledi. "Yani. Doğruyu söylemek gerekirse mektubu *sen* aldın."

"Ben mi aldım?" Son beş dakikada sözcük dağarcığım sıfırı tüketmişti.

"Zarfın üstünde benim adım yazıyordu ama mektup sana hitaben kaleme alınmıştı."

On yıllık bir görüntü zihnimde canlandı: Yıllardır görmediğim anneannemle operaya gider gibi giyinip alışveriş arabasını ağzına kadar pelüş hayvanlarla dolduruşumuz. Tacımız bile eksik olmayacaktı. Bu düşünceyi bir kenara itip doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Acaba o... Yoksa o... Neden?"

Annem elini çantasına daldırıp bir zarf çıkardı ve onu masanın üstünden önüme sürdü. "Belki de okusan iyi olur."

Zarfı açtım ve içinden hafif hafif leylak kokan, krem rengi, katlanmış, kalınca bir kâğıt çıkardım. En üste adının baş harfleri, yani MMS harfleri basılmıştı – Mildred Margaret Story. Benimkinin sonunda Takahashi olmasa isimlerimiz tıpatıp aynı olacaktı. Kısa paragraflar daktiloda yazılmıştı ve peşlerinden okunaksız, kargacık burgacık bir imza geliyordu.

Sevgili Milly,

Henüz tanışmadığımızın farkındayım. Bunun birtakım karmaşık sebepleri var ama yıllar geçtikçe eskisinden daha az önem arz eder oldular. Artık yetişkinliğe adım atmak üzere

olduğunu fark ettiğimden beri kendimi nasıl biri olduğunu merak etmekten alıkoyamıyorum.

Martı Yuvası Adası'nda gözde bir tatil yeri olan Martı Yuvası Tatil Köyü'nün sahibiyim. Seni ve kuzenlerini, yani Jonah ve Aubrey'yi bu yaz hem çalışıp hem de tatil yapmanız için buraya davet etmek istiyorum. Ebeveynleriniz yeniyetmeliklerinde tatil köyünde çalıştılar ve ortamı ilham verici ve keyifli buldular.

Sen ve kuzenlerinin yaz mevsimini Martı Yuvası Tatil Köyü'nde geçirmekten benzer şekilde istifade edeceğinizden eminim. Dahası sağlığım uzun süre misafir ağırlamama izin vermediğinden bu şekilde sizleri tanıma fırsatını elde etmiş olacağım.

Umarım davetimi kabul edersin. Tatil köyünün yaz istihdam koordinatörü Edward Franklin tüm gerekli seyahat ve lojistik işlerini halledecek. Aşağıdaki e-posta adresinden onunla iletişime geçebilirsiniz.

Sevgiler,
Mildred Story

Mektubu iki kere baştan okudum, ardından kâğıdı tekrar katlayıp masaya bıraktım. Başımı kaldırıp bakmasam da konuşmamı bekleyen annemin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Artık altıma kaçırmak üzere olmama rağmen sözcüklerin gırtlığımdan yükselebilmesi için boğazımı birkaç yudum daha suyla yumuşatmam gerekti. “Bu zırvalık gerçek mi?”

Annemin söylememi beklediği şey her neyse kesinlikle bu değildi. “Pardon?”

“Bakalım doğru anlamış mıyım?” dedim mektubu gerisin geriye zarfın içine sokuştururken. Yanaklarıma ateş basmıştı. “Hiç tanımadığım, arkasına bile bakmadan seninle tüm bağlarını koparan, düğününe, vaftiz törenime ya da geçtiğimiz yirmi dört

yıldır ailemizle ilgili herhangi bir etkinliğe gelmemiş, aramamış, e-posta göndermemiş veya dur bir bakayım, hah, beş dakika öncesine dek mektup bile yazmamış bu kadın gidip *otelinde çalışmamı* mı istiyor?”

“Bu meseleye doğru yerden baktığını sanmıyorum, Milly.”

Sesim ciyaklamaya yakın bir seviyeye yükseldi. “Nasıl bakacakmışım peki?”

“Şşşş,” diye tısladı annem çarçabuk etrafına bakınarak. Nefret ettiği bir şey varsa o da olay çıkarmaktı. “Bir fırsat olarak.”

“Ama *ne* için?” diye sordum. Eski fotoğraflarda anneannemin elinde gördüğüm beş karatlık nefis zümrüdün yanına bile yaklaşamayacak olan iri taşlı yüzüğünü parmağında döndürerek bocaladığını görünce jetonum düşüverdi. “Hayır, bekle – cevap verme. Soruyu yanlış sordum. *Kim* için demeliydim.”

“Kimin,” dedi annem. Gerçekten diline hâkim olamıyordu.

“Bunu annenin şefkatli kollarına geri dönme şansı olarak görürsün, değil mi? Mirastan cukkanı alabilmek için.”

“Böyle bir sözcük yok.”

“Tanrım, anne, bırak artık şunu yapmayı! Dilbilgisi dersinde değiliz!”

“Özür dilerim,” dedi annem ve bu beni o kadar şaşırttı ki kafamda kurguladığım vaazın devamını getiremedim. Gözleri hâlâ parlaktı ama şimdi yaşarmışlardı. “Ben sadece... Annemden bahsediyoruz, Milly. Yıllarca ondan bir haber almayı bekledim. Neden şimdi, neden sen veya neden *bu* bilmiyorum ama en sonunda bizimle irtibat kurdu. Eğer teklifini kabul etmezsek ikinci bir şansımız olmayabilir.”

“Ne şansı?”

“Onu tekrar tanıma şansı.”

Kimin umurunda ki? Bu sözcükler dilimin ucuna kadar geldi ama çenemi tutmayı başardım. Peşinden de, *Bunca zamandır onsuz gayet iyi idare ettik*, diyecektim ama bu doğru değildi. İyi değildik.

Annem kendimi bildim bileli Mildred Story şeklindeki bir

uçurumun kenarında yaşıyordu. Bu onu herkese mesafeli davranan birine dönüştürmüştü – hatta bir insanı ne kadar sevebilirse o kadar sevdiğinden emin olduğum babama bile. Ben küçükken onları birlikte bir şeyler yaparken izler ve onlarınki kadar kusursuz bir evliliğimin olmasını dilerdim. Ne var ki yaşım büyüdükçe annemin babamı nasıl da bir kenara ittiğini fark etmeye başladım. Kucaklaşmalar esnasında kaskatı kesildiğini, yatma vaktimiz geçene kadar dışarıda oylanmak için işini bahane edişini ve ofiste hiç tutmayan migreninin ailece dışarı çıkacağımız zaman aniden tutuverdiğini. Soğuk ve içine kapanık tavırları en nihayetinde babamın yaptığı ya da söylediği her şeye bir kulp takmaya döndü. Öyle ki en sonunda ondan evi terk etmesini istedi.

Artık babam olmadığından aynısını bana yapıyordu.

Su bardağımın üstünde biriken buğuya bir soru işareti çizdim. “Yaz boyunca onun yanında kalmamı mı istiyorsun?” diye sordum.

“Senin de hoşuna gidecek, Milly.” Ben burnumdan gülünce ekledi: “Hayır, gerçekten hoşuna gidecek. Harika bir tatil köyüdür ve ülkenin dört bir yanından gençler orada çalışmak için başvurur. Aslında epey rekabetçi bir ortamı vardır. Yurtlar çok güzeldir, ayrıca tesisin sunduğu tüm olanaklara sınırsız erişimin olur – tatilden farksızdır.”

“Anneannem için çalışacağım bir tatil.”

“Kuzenlerinle birlikte olacaksınız.”

“Kuzenlerimi *tanımıyorum* ki.” Biz beş yaşındayken Adam Dayı ve ailesi Oregon’a taşındığından beri Aubrey’yi görmemiştim. Jonah, Rhode Island’da yaşıyordu, yani çok uzakta sayılmazdı ama annemle babası nadiren konuşurlardı. En son ben sekiz yaşındayken Anders Dayı’nın doğum gününde bir araya gelmiştik. Jonah hakkında hatırladığım yalnızca iki şey vardı: Bunlardan birincisi, plastik bir beyzbol sopasıyla kafama vurmaması ve ben ağlamayınca surat asmasıydı. İkincisiyse annesi ondan uzak durmasını tembihlemesine rağmen alerjisinin olduğu mezedden yiyince balon gibi şişmesi idi.

“İkisini de tanıma fırsatın olur. Hepiniz aynı yaşıtasınız ve hiçbirinizin kardeşi yok. Yakınlaşmanız iyi olacaktır.”

“Ne yani? Senin Adam Dayı’ya, Anders Dayı’ya ve Archer Dayı’ya yakın olduğun gibi mi? Birbirinizle kırk yılda bir konuşuyorsunuz! Kuzenlerimle hiçbir ortak noktamız yok.” Zarfı ona doğru ittirdim. “Yapmayacağım. Sırf o çağırıyor diye koştur koştur yanına gidecek bir köpek değilim. Ayrıca bütün yazımı orada geçirmek istemiyorum.”

Annem tekrar yüzüğünü çevirmeye başladı. “Böyle diyeceğini tahmin etmiştim. Ve senden çok şey istediğimin farkındayım. Bu yüzden karşılığında sana bir şey vermek istiyorum.” Eli siyah elbisesinin üstünde ıslık ıslık parlayan kalın altın zincirlere gitti. “Damla şeklindeki elmas gerdanlığımı ne kadar beğendiğini biliyorum. Onu sana teşekkür hediyesi olarak vermeme ne dersin?”

Gerdanlığın boynumda ısıldadığını hayal ederek oturduğum yerde biraz doğruldum. Yıllardır bunun hayalini kuruyordum. Ne var ki onun *rüşvet* değil, armağan olacağını sanmıştım.

“Onu bana vermen için kızın olmam yetmiyor mu?” Bunu hep merak etmiş ama cüret edip de soramamıştım. Belki de babama verdiği cevabın aynısını vereceğinden korkuyordum. Sözleriyle değil de hareketleriyle: *Bana layık değilsin.*

“Bu bir aile yadigârı,” dedi annem sanki dediğimi haklı çıkarmıyormuş gibi. Manikürlü ellerinden birini zarfın kenarına koyduğunda kaşlarımı çattım. Aslında *ısrar* etmiyordu. Bir bakıma beni teşvik etmeye çalışıyordu. “Bunu sana yirmi birinci yaşına bastığında vermeyi düşünüyordum ama eğer yaz tatilini memleketimde geçireceksen en doğrusu gerdanlığı sana erkenden vermek olacak.”

Sessizce iç geçirdim, zarfı aldım ve annem şarabını yudumlarken onu elimde evirip çevirdim. Memnuniyetle kararımı vermemi bekliyordu. Hangisinin daha sinir bozucu olduğundan emin değildim: annemin koca yaz mevsimini hiç tanışmadığım anneannemin yanında çalışarak geçirmem için bana şantaj yapması mı yoksa şantajının işe yarayacak olması mı?

BÖLÜM İKİ

AUBREY

Parmaklarımı havuzun kaygan duvarına doğru uzattım. Duvara dokundukları anda döndüm ve oradan güç olarak son tura başladım. Yüzme müsabakalarının en sevdiğim yanı burasıydı: Ben saf devinimin ve adrenalinin etkisiyle havuzda kayarcasına süzülürken suyun uzattığım uzuvlarıma hücum etmesi. Bazen yüzeye çıkmakta geç kalırdım. Koç Matson bunun benim *deraymanım* olduğunu söylüyordu: İyi bir yüzücüyle harika bir yüzücü arasındaki farkı belirleyebilen minicik bir teknik hata. Genellikle hatamı düzeltmeye çalışırdım. Peki bugün? Elimden gelse sonsuza dek sudan çıkmazdım.

En sonunda yüzeye çıktım, nefes aldım ve ritmik bir şekilde kurbağalama yüzmeye başladım. Çok hoşuma giden ve zihni devreden çıkaran bir eforla titreyen bacaklarıma ve yanan omuzlarıma aldırmadan parmaklarımı diğer taraftaki fayanslara dedirdim. Soluk soluğa yüzücü gözlüğümü çıkardım ve gözlerimi sildikten sonra puan tabelasına baktım.

Sekiz kişi arasında yedinci olmuştum. Bu iki yüz metrede şimdiye kadar aldığım en kötü dereceydi. Bu sonucu iki gün önce alsam üzüntüden perişan olurudum. Fakat Koç Matson'un

eli belinde puan tablosuna baktığını görünce tek hissettiğim mu-zaffer bir öfke kıvılcımı oldu.

Layığımı buldun.

Neyse, zaten hiçbir önemi yoktu. Bir daha asla Ashland Lisesi için yüzmeyecektim. Bugün müsabakaya gelmemin tek sebebi takımımın ceza almasını istemememdi.

İki kolumdan güç alarak havuzdan çıktım ve banktan havlu-mu aldım. İki yüz metre sezonun son müsabakasındaki son yarış-ışmdı. Normalde annem tribünlerden Facebook'a upuzun video-lar yüklüyor olurdu. Bense havuz kenarında bayrak yarışındaki takım arkadaşlarımla kutlama yapmaya hazırlanırdım. Ama an-nem burada değildi ve ben de daha fazla burada kalmayacaktım.

Fayansların üstünde şap şap sesler çıkaran ıslak ayaklarımla boş soyunma odasına yöneldim ve 74 numaralı dolaptan spor çantamı indirdim. Bonemi ve gözlüğümü çantama attım ve ıslak mayomun üstüne bir tişörtle şort geçirdim. Ardından parmak arası terliklerimi giyip çabucak bir mesaj gönderdim: **Kendimi hasta hissediyorum. Benimle kapıda buluşur musun?**

Havuz alanına tekrar girdiğimde bayrak yarışı tam gaz de-vam ediyordu. O esnada yarışmayan takım arkadaşlarım ha-vuzun kenarındaydı ve kendilerini tezahürat etmeye öyle çok kaptırmuşlardı ki oradan gizlice uzaklaştığımı fark etmediler. Göğsüm sıkıştı ve gözlerim yandı. Ta ki Koç Matson'u sıçrama tahtasının yanındaki olağan yerinde görene dek. Sarı atkuyru-ğunu tek omzunun üstünden sarkıtarak öne eğilmiş, *hızlanması* için Chelsea Reynolds'a bağıırıyordu. O anda yerimden ok gibi fırlayıp onu doğrudan havuza atmak için ani, neredeyse karşı koyulmaz bir istek duydum.

Muhteşem bir anlığına bunun neye benzeyeceğini hayal et-tim. Ashland Hastanesi Rekreasyon Merkezi'ndeki cumartesi kalabalığı şaşkınlıktan sessizliğe gömülür ve insanlar neler olup bittiğini daha iyi görmek için boyunlarını uzatırdı. *Şu Aubrey Story mi? İçine ne girmiş onun?* Kimse gözlerine inanamazdı çün-

kü ben kendimi bildim bileli Herhangi Bir Konuda Rezillik Çı-karma İhtimali En Düşük Kızdım.

Ayrıca pısrığın tekiydim. Yürümeye devam ettim.

Çıkış kapısının orada beni tanıdık, sırık gibi bir karaltı bekl-yordu. Erkek arkadaşım Thomas ona aldığım Trail Blazers tişör-tünü giymişti ve koyu renk saçları her yaz başında olduğu gibi kısacık kesilmişti. Ona yaklaştıkça midemdeki düğüm gevşedi. Thomas'la sekizinci sınıftan beri çıkıyorduk –geçen ay dördüncü yıldönümümüzü kutlamıştık– ve onun göğsüne yaslanmak ılık bir duşa girmekten farksızdı.

Belki de biraz *fazla* öyleydi. “Sırılsıklamsın,” dedi Thomas ıslak kollarımın arasından sıyrılırken. Beni tepeden tırnağa süzdü. “Ve hastasın?”

Thomas'la tanıştığımızdan beri bir kere gribe yakalanmış ol-malıydım. Mikroplara karşı garip bir şekilde dirençliydim. Ba-bam her zaman, “Hiç Storylere çekmemişsin,” derdi iç geçirerek. “En zayıf virüs yüzünden bile günlerce yataktan kalkamayabi-liriz.” Bunu onun sülalesi nadide ve hassas sera çiçekleriyken annemle ben her yerde büyüyüp serpilebilen dayanıklı yabani otlarmışız gibi böbürlene böbürlene söylerdi.

Babamı düşünmek midemin tekrar düğümlenmesine neden oldu. “Kendimi biraz halsiz hissediyorum,” dedim Thomas'a.

“Muhtemelen annenden kapmışsındır.”

Dün gece beni bugün arabayla havuza bırakmasını istedi-ğimde ona annemin kendini pek iyi hissetmediğini söylemiş-tim. Bu sabahki araba yolculuğumuz sırasında da asıl meseleyi açamamıştım. Doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordum. Fakat Honda'sının yanına geldiğimizde kendimi eteğimdeki taşları dökmek için kıvranıırken buldum. Suratında endişeli bir ifadeyle bana dönmesi de işimi kolaylaştırdı. Tek ihtiyacım olan, *Sorun nedir?* diye sormasıydı, böylelikle dilimin altındaki baklayı çıkarabilirdim.

“Kusmazsın, değil mi?” diye sordu. “Arabanın içini daha yeni süpürdüm.”

Cesaretimi kaybederek yolcu kapısını açtım. “Hayır. Yalnızca başım ağrıyor. Biraz uzanırsam geçer.”

Başıyla onayladı. Dünyadan haberi yoktu. “O hâlde seni eve götüreyim.”

Öf. Ev. Olmak istediğim sondan bir önceki yer. Ne var ki birkaç hafta sonra Martı Yuvası Adası’na gitmek için yola çıkana kadar burada hapistim. İlk bakışta insanın gözüne fazlasıyla tuhaf ve nahış görünen bir şeyin sonradan tatlı bir kurtuluşa dönüşmesi ne garipti.

Thomas arabanın motorunu çalıştırınca kuzenlerimin o sabah-tan beri sohbet grubumuza bir şey yazıp yazmadığına bakmak için telefonumu çıkardım. Milly yazmıştı, seyahat planını özet geçip bir de soru sormuştu. *Acaba aynı feribota binmeyi denesek mi?*

Babaannemin mektubunu alıp da babamın sorgusuz sualsiz kabul edeceğimi varsaydığı teklifi okuduğumda ilk iş internette kuzenlerimi araştırmıştım. Milly’yi sosyal medyada bulmak kolay olmuştu. Instagram’dan gönderdiğim takip isteğini hiç vakit kaybetmeden kabul ederek kendisinin ve arkadaşlarının fotoğrafıyla dolu olan profilinin kilidini açmıştı. Hepsi çok güzeldi, özellikle de kuzenim. Beyaz tenli ve Japon’du. Ayrıca Story ailesine benden daha çok benziyordu – koyu renk saçları, sıırım gibi bir vücudu, iri, etkileyici gözleri ve uğruna ölebileceğim elmacık kemikleri vardı. Ben tam tersine anneme çekmiştim: Sarışındım, çilliydim ve atletiktim. Zarif babaannemle tek ortak yanımda şarap lekesi diye de bilinen, sağ kolumdaki doğum lekesiydi; babaannemin sol elinde neredeyse aynı şekilde ve ebatta bir tane vardı.

Jonah’ın neye benzediğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Profil resmi yerine DNA sembolü kullandığı Facebook dışındaki hiçbir yerde izine rastlayamamıştım. Yedi arkadaşı vardı ve henüz onlardan biri değildim çünkü arkadaşlık isteğimi hâlâ kabul etmemişti.

Jonah hayıflanmak dışında nadiren grubumuza bir şeyler yazıyordu. Yaz mevsimi için Martı Yuvası Adası’na gönderilmek konusunda Milly’yle benden daha öfkeliydi. Şimdi, Thomas arabayı Rekreasyon Merkezi’nin otoparkından çıkarırken kafamı

dağıtmak için önceki günkü konuşmalarımıza göz gezdirmeye karar verdim.

JONAH: **Bu tam bir saçmalık! Bu yaz kampta olmalıydım.**

MILLY: **Öyle mi? Kamp danışmanı falan mısın?**

JONAH: **O tür bir kamptan bahsetmiyorum. Bu bir bilim kampı. Çok rağbet görür. Hatta kayıt olmak neredeyse imkânsızdır ama şimdi benden kampı kaçırmam isteniyor, öyle mi?**

JONAH: **Hem de ne için? Ebeveynlerimizden nefret ettiği yetmezmiş gibi muhtemelen bizden de nefret eden bir kadın için asgari ücret karşılığında tuvalet temizlemek uğruna.**

AUBREY: **Tuvalet temizlemeyeceğiz. Edward'ın e-postasını okumadın mı?**

JONAH: **Kimin?**

AUBREY: **Edward Franklin'in. Yaz istihdam koordinatörü. Aralarından istediğini seçebileceğin bir sürü iş var. Ben cankurtaran olacağım.**

JONAH: **Aman ne harikulade.**

MILLY: **Bize pislik yapmana gerek yok.**

MILLY: **Ayrıca kim "aman ne harikulade" der ki? Nesen sen? Seksen yaşında filan mı?**

Derken kavgaya tutuştular. Onlar on dakika boyunca tartışırken benim tek yaptığım konuşmaya seyirci kalmak oldu çünkü... yüzleşmek pek bana göre değildi.

Story soyadını taşıyan bir akrabamla en son görüştüğümde Oregon'a yeni taşınmıştık ve babamın en küçük erkek kardeşi hafta sonu bize şöyle bir uğramıştı. Archer Amca'nın çocuğu yoktu ama gelir gelmez, inşa etmekte olduğum kasabaya yardım etmek için tıpkı bir Lego uzmanı gibi yere çöküvermişti. Birkaç saat sonra oyuncak kutuma kusmuştu. Tüm bu zaman boyunca sarhoş olduğunu yeni yeni anlıyordum.

Babam kardeşlerinden sıklıkla bahsettiği dönemlerde kendilerine Dört A derdi. Adam, Anders, Allison ve Archer birer yıl arayla doğmuşlardı. Ailede hepsinin kendine has bir rolü vardı: Adam atletizm alanındaki altın çocuktu, Anders ailenin zekâ küpüydü, Allison dünyalar güzeliydi ve Archer da yakışıklı şakacıydı.

Anders Amca, yani Jonah'ın babası ailenin güzelliğinden nasibini almamış tek kişiydi. Eski fotoğraflarda kısa boylu, cılız ve keskin hatlıydı; kaşları eğik birer çizgi şeklindeydi ve ince dudaklarında daimi bir sırıtış vardı. Mesajlarını okuduğumda Jonah'ı gözümde işte böyle canlandırıyordum.

Tam telefonumu elimden bırakacaktım ki ekranımda yeni bir mesaj belirdi. Bu seferki Milly'den banaydı. Bu Jonah'ı dahil etmeden bana ilk mesaj atışıydı. **Aubrey, sana önemli bir sorum var: Bana mı öyle geliyor yoksa Jonah pislüğün teki mi?**

Bir gülümseme dudaklarımın köşelerini yukarı doğru çekiştirirken, **Sana öyle gelmiyor**, yazdım. Atıştırmalıklarının orada saklandığından Thomas'ın arabasının torpido gözünü açıp esmer şekerli ve tarçınlı bir Pop-Tart aldım. En sevdiklerimden sayılmazdı ama midem müsabaka sonrası açlık kramplarıyla gurulduyordu.

MILLY: **Demek istediğim şu ki kimse yaz tatilini orada geçirecek olmaya ayılıp bayılmıyor. Dâhiler Kampı'na kaydolmamış olabilirim ama hâlâ oraya gitmek yerine yapmak istediğim şeyler var.**

Yanıt vermeme fırsat kalmadan sohbet grubumuza Jonah'tan yeni bir mesaj geldi. **Feribotun saati bana uymuyor, ayrıca oraya cümbür cemaat gitmemizin mantığını kavrayamıyorum.**

MILLY: **Tanrım, tam bir göt lalesi değil mi ya???**

JONAH: **Pardon?**

MILLY: ...

MILLY: **Kusura bakma, yanlış pencere.**

Yalnızca ikimizin olduğu sohbet penceresinden **Milly: Siktir.**

Ağzım Pop-Tart'la tika basa dolu olmasına rağmen kahkaha'yı patlattım. Bunun üzerine Thomas bana baktı. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

Ağzımdakini yuttum. "Kuzenim Milly. Sanırım ondan hoşlanacağım."

"Bunu duymak güzel. En azından yaz tatilin hepten ziyan olmayacak."

Thomas oturduğumuz sokağa dönerken parmaklarını direksiyonun yan tarafında tıkırdattı. Sokağımız dar ve rüzgârlıydı,

mütevazı çiftliklerle ve odaları farklı seviyelerde olan evlerle doluydu. Burası güya ilk evimiz olacaktı. Burayı on yıl kadar önce babamın ilk romanı yayınlandığında satın almıştık. Kitap satış rekorları falan kırmamıştı ama o kadar güzel övgüler almıştı ki en nihayetinde babama ikinci bir roman için anlaşma önermişlerdi. Gerçi babam o romanı hâlâ yazmış değildi. Hem de ilkokul yıllarımdan beri tam zamanlı bir yazar olmasına rağmen. Çok uzun yıllar kitap yazdığı için değil de okuduğu için para kazandığını sanmıştım çünkü tek yaptığı buydu. Meğer hiç para kazanmıyormuş.

Thomas evimizin garaj yoluna girdi, el frenini çekti ama motoru kapatmadı. “İçeri gelmek ister misin?” diye sordum.

“Şey.” Thomas parmaklarını direksiyonun kenarında tıkırdatmaya devam ederek derin bir nefes aldı. “Ben düşündüm de...”

Cümlesinin devamını getirmesini beklerken klor ve tarçın tadının sindiği dudaklarımı yaladım. Fakat suspus olduğunu görünce, “Ne düşündün?” diye sordum.

Gergin omuzlarını silkti. “Ben sadece... Bugün olmaz. Yapılacak işlerim var.”

Ne işi olduğunu sormaya takatim yoktu. Onu öpmek için uzandım ama Thomas geri çekildi. “Yapmasak daha iyi. Hasta olmak istemiyorum.”

İncinmiş hâlde geri çekildim. Belki de yalan söylemenin ceremesini çekiyordum. “Öyle olsun. Sonra mesaj atarsın?”

“Elbette,” dedi Thomas. Ben arabadan inip kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz arabayı geri vitese alarak garaj yolundan çıktı. Midemde huzursuz edici bir kıpırdanmayla arabayı sokağın yukarısına doğru sürmesini izledim. Thomas’ın beni eve bıraktığında kapıdan girmemi beklemek gibi huyları yoktu ama genellikle böylesine acele etmezdi.

İçeri girdiğimde ev sessizdi. Annem evdeyken müziği, özellikle de üniversiteyken ayıla bayıla dinlediği doksanlar *grunge* parçalarını hiç eksik etmezdi. İçimin umutla dolduğu kısacık bir

anlığına evin bana kaldığını sandım ama oturma odasına girmemle babamın sesinin beni durdurması bir oldu.

“Erken dönmüşsün?”

Onu oturma odamızın sıkış tepiş köşesine fazla büyük gelen deri koltuğunda otururken bulduğumda midem kasıldı. Bu, kitabı basıldığı zaman annemin ona hediye aldığı yazar koltuğuydu. Hani şu kitaplıkların yerden tavana kadar uzandığı, büyük maun masalı ve şömineli ofis/kütüphane tarzı yerlerde daha iyi görünürdü. Tekir kedimiz Eloise kucağına uzanmıştı. Ben cevap vermeyince, “Müسابaka nasıldı?” diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Bu soruya cevap vermemi bekliyor olamazdı. Hem de önceki gece patlattığı bombadan sonra. Fakat okuduğu sayfayı kaybetmemek için parmağını kitabın arasına kıştırarak bakışlarıma sakince karşılık verdi. Yumuşak, neredeyse suluboyayı andıran bir fon üstüne kalın, siyah harflerle yazılmış kitabın adını ve kapağını hemen tanıdım. *Kısa Süren Sessizlik*, Adam Story. Bu şöhret basamaklarını tırmanarak ciddi ciddi yıldız mertebesine ulaştıktan sonra tek istediğinin gözlerden uzakta, alelade bir hayat yaşamak olduğunu anlayan fakat kuduruk hayranlarının asla rahat bırakmadığı üniversiteli bir atlet eskisi hakkında yazdığı kendi romanıydı.

Babamın kitabın bir bakıma otobiyografi olmasını umut ettiğinden emindim. Fakat istediği olmamıştı, yine de onu yılda en az bir defa baştan sona okurdu.

Sen de okuyabilirsin, diye düşündüm kan beynime sıçrarken. *Zaten başka kimsenin okuduğu yok.*

Ama dilimi tutmayı bildim. “Annem nerede?”

“Annen...” Pencereden süzülen gün ışığı yüzünden gözlerini kısan babam tereddüt etti. Gün ışığı koyu renkli saçlarına ısıltı katıyor ve ona hak etmediği, altını bir parıltı veriyordu. Kendimi bildim bileli babama nasıl da akılsızca taptığımı düşündükçe şimdi göğsüm sıkışıyordu. Zeki ve özel olduğuna, harika işlere imza atacağına nasıl da körü körüne inandığımı düşündükçe.

Bana A harfiyle başlayan bir isim verdiği için gurur duyardım. Ben Beşinci A'yım, derdim kendi kendime ve günün birinde tıpkı onlar gibi olacaktım. Göz kamaştırıcı, esrarengiz ve biraz da melankolik. "Annen biraz yalnız kalmak istedi."

"Yalnız mı kalmak istedi? Ne yani? Evden... taşındı mı?" Fakat böyle der demez doğru olmadığını anladım. Annem bana söylemeden çekip gitmezdi.

Eloise irkilerek uyandı, babamın kucağından atladı ve uykudan uyandığında takındığı memnuniyetsiz ifadeyle oturma odasının diğer ucuna doğru yürüdü. "Akşamüstünü Jenny teyzenle geçirecek," dedi babam. "Sonrasını göreceğiz." Sesine farklı bir tını yerleşti – dargınlık kırıntıları taşıyan asabi bir tını. "Bu hepimiz için zor olacak."

Kanım kulaklarımda uğuldarken ona dik dik baktım ve canımın istediği gibi yanıt verdiğimi hayal ettim: Yüksek perdeden, alaycı bir kahkahayla. Kahkahalar arasında odayı boylu boyunca arşınlayarak kitabı elinden söküp aldığım gibi kafasına çaldırdım. Ardından ona gerçeği söyledim: *Artık biz diye bir şey yok. Ailemiz mahvoldu ve tüm bunlar senin suçun.*

Ama aklımdan geçenleri ne yaptım ne de söyledim. Tıpkı Koç Matson'ı havuza itmediğim gibi. Tek yaptığım, sanki gayet mantıklı bir şey söylemişçesine başımı sertçe aşağı yukarı sallamak oldu. Ardından sessizce merdivenleri çıkarak yatak odamın kapısının önünde durdum ve soğuk, beyaz ahşaba yaslandım.

Ne yaptığınızı biliyorsunuz. Babaannem yıllar önce gönderdiği mektupta böyle demişti ama babam annesinin yanıldığında ısrarcıydı. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum çünkü hiçbir şey olmadı," der dururdu. "Ben ve kardeşlerim bu tür bir muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmadık." Ve ona sorgusuz sualsiz inanırdım. Masum olduğuna, haksızlığa uğradığına ve babaannemin soğuk, kaprisli biri ve belki de delinin teki olduğuna inanırdım.

Ama dün ne kadar kolay yalan söyleyebildiğini öğrenmiştim. Ve artık neye inanacağımı bilmiyordum.